

HÄXANS DÖTTER

MAJ BYLOCK

HÄXANS DOTTER

MAJ BYLOCK

 SAGA
EGMONT

Maj Bylock

HÄXANS DOTTER

SAGA EGMONT

Häxans dotter

Copyright © 1990, 2017 Maj Bylock og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711746653

1. e-bogsudgave, 2017

Format: EPUB 2.0

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

lindhardtogringhof.dk

Lindhardt og Ringhof Forlag A/S, et selskab i Egmont

*Till Erik,
Johan och Christian*

I

Anneli böjer sej över källan för att hämta vatten. Men hinken blir inte fylld.

Det kommer någon!

Hon måste gömma sej! Snabbt glider hon ner bakom en klippa, in under den stora granen som låter sina tätare grenar släpa ner mot marken.

Där får hon skydd. Ligger hon tillräckligt stilla, ska ingen kunna ana var hon finns. Bara de inte har hundar med sej! Hundar spårar så lätt sitt byte med nosen intill marken. De skulle genast hitta henne.

Hon håller andan och lyssnar men hjärtat bankar i hennes bröst. Det överröstar nästan de dova stegen mot marken.

Vilka är det som kommer? Anneli vågar inte böja undan granens grenar och kika fram. Hon vet att de har kommit för att gripa henne.

De tror ju att hon är en häxa. Hittar de henne ska de släpa henne med sej ner till bygden. Där väntar Mästermannen, bödeln, med sitt svärd. Och sedan bålet, där hennes kropp ska brännas.

Anneli kvider och kryper ihop på mossan under granen. Skräcken och minnena av allt som har hänt spränger inom henne. Hon ser framför sej gamla Ylva, utsträckt på

stupstocken. Och över Ylva lyfter Mästermannen sitt svärd, högt mot den grönblå himlen.

Häxor får inte leva. De måste dö ...

Stegen mot stigen hörs inte längre. Och inga hundskall. Faran är över. Men för hur länge? Aldrig, nej, aldrig mer ska Anneli våga känna sej säker. Hon ligger kvar på marken med slutna ögonlock. Tänker på hur det började.

Den gången var hon tio år och hade lovat att passa sina småsyskon medan far och mor arbetade borta på åkern. Tapio, lillebror, sov lugnt i vaggan och lillasyster Tuija lekte snällt med några grankottar vid trappan.

Anneli kände sej hungrig. Maten i skafferiet var lillebrors. Han var fars älsklingsbarn, han, som var pojke. Annelis mage sved av hunger. Hon smög sej ner till smultronbacken och började plocka bär åt sej och lillasyster.

Då stack det plötsligt till i näsan. Rök! Å, hela stugan brann! En gnista hade sprätt iväg ur brasan ner i korgen med ull som mor hade kardat.

Allt hade tagit eld!

Anneli sprang. Rakt ut i skogen. Och när hon äntligen vaknade till sans låg hon i gamla Ylvas stuga. Branden var undanträngd ur hennes minne. Ja, till och med sitt namn hade hon glömt bort.

I flera år levde Anneli som "Flickan utan namn" i Ylvas stuga. Folk började tro att hon var Ylvas dotter. Ylva var läkekunnig och många sjuka kom till henne för att få bot.

Anneli hjälpte till och såg och lärde. Ja, Ylva lärde henne till och med att läsa i sin hemliga bok om sjukdomar och mediciner.

Ibland kom människor och bad att Ylva skulle trolld sjukdom eller olycka på någon annan. Men då sa Ylva nej. Det gjorde att hon fick fiender, fastän hon hade hjälpt så många.

Ylvas fiender spred ut ett rykte att Ylva var en häxa. Hon måste gå igenom ett häxprov och dömdes sedan till döden.

Anneli måste fly. Folk trodde ju att hon var Häxans dotter och att också hon var häxa.

Då kom en liten pojke, som hette Tapio. Han sa att han visste var hon kunde gömma sej. Tapio ledde henne över berg och myrar. Bort genom mörka skogar. Äntligen kom de fram!

Så stod de hemma i smultronbacken, och Anneli började minnas. Hon var ju Anneli som skulle passa sina syskon! Och Tapio var hennes lillebror. Han hade räddats! Repen som vaggan hängde i hade brunnit av och pojken hade rullat ut ur vaggan.

Anneli öppnar ögonen därinne under granen. Hon lyssnar. Men utanför är det nästan tyst. Allt hon kan höra är myggorna som surrar intill källan och getterna som bräker borta vid stugan.

Försiktigt smyger hon ut ur gömstället och ner till källan. Hon ryser och tänker på hur djup den är. Den är så djup att den har fått namnet Bottenlösen.

Far har berättat att de trodde att Anneli hade drunknat här den dagen stugan brann. Hon hade säkert sprungit till Bottenlösen för att hämta vatten. Alla de åren som Anneli bodde hos Ylva, trodde de här hemma att hon var död!

Så glad far blev när Anneli kom tillbaka! Och Tapio ... Han hade tyckt att Anneli liknade mor. Mor, som hade dött medan Anneli var borta.

Anneli böjer sej framåt för att fylla vattenhinken. Då slingrar något kallt och slemmigt runt hennes hals! Hon skriker gällt och någon skrattar bakom henne och håller en grönblank gädda framför hennes näsa. Tapio!

- Jag hade tur med fisket! Vi steker gäddan i glöderna till kvällsmat.

Anneli glömmer plötsligt gäddan.

- Vem var det som gick på stigen nyss? frågar hon ängsligt.

- Jag, svarar han. Jag släppte ut getterna på bete.

Annelis kinder bränner. Hon måste sluta vara rädd. Vem skulle tänka på att söka efter henne här? De är ju långt från dalen där Ylva bodde.

II

Solen har smugit sej ner bakom skogen för att sova. Nu håller månen vakt över jorden. Stor och röd hänger den bakom molnen.

Dagen har varit tung och slitsam för Anneli. Det finns minst tusen sysslor som ska göras. Far som har skadat benet kan inte göra mycket. Men det är mycket som han vill ha gjort. Och Tapio är inte vuxen än. Han sliter så gott han kan, men ben och armar är ännu korta.

Anneli knogar på och försöker vara far till lags. Hon skurar och hon diskar. Hon kokar gröt och välling. Getterna ska ha mat och kon ska mjölkas.

Fast hon är trött ligger hon vaken. Natten är hennes. Det är så mycket hon funderar på. Tapio sover tungt och far snarkar på bänken intill den varma spisen.

Gammal och frusen har han blivit. Skägget är grått som lavarna på gammelgranens grenar. Anneli minns hur far såg ut när hon var liten. Då var han rak och stark. Skägget var rött som månen.

Far var bra sträng precis som nu, utom mot Tapio. För Tapio var hans ögonsten. Men Anneli och lillasyster Tuija måste lyda och alltid vara tysta.

Nu suckar han och jämrar sej mellan snarkningarna. Kanske han saknar mor? Eller är det hans ben som värker?

Anneli ligger och tänker på en medicin som skulle kunna hjälpa honom. Den gjorde många friska av dem som sökte bot hos Ylva. Hur var det nu man rörde till den? Var det bolmörtsfrön eller basilika det skulle vara i?

Hon måste se efter i den svarta boken. Tyst smyger hon upp ur bädden. Knytet med boken har hon noga gömt bakom en stock på vinden.

Boken är Annelis hemlighet. Inte ens Tapio vet vad hon hann smussla ner i knytet innan hon lämnade Ylvas stuga. I knytet finns dosor med örter och mediciner. Och där finns påsar med frön till läkeväxter.

- Till våren, tänker Anneli och kikar ut genom det lilla fönstret. Till våren ska jag gräva upp ett trädgårdsland vid söderväggen. Där ska jag så mina frön. Jag såg ju på så många gånger hur Ylva gjorde.

Det var då väl att Anneli hann rädda lite frön! För utan örter kan hon inte göra många mediciner.

Så kommer skräcken farande rakt genom fönstret. Hjärtat blir kallt som is. Hur ska hon våga odla läkeörter och röra mediciner? Hjälper hon någon kan hon bli anklagad för häxeri!

Nej, inte ens far törs hon försöka bota.

Hon kryper ner i bädden och drar fårskinnsfällan över öronen, så att hon slipper höra på hans jämmer.

Därute gulnar månen som hjortronen när de blir mogna. Tigande drar den bort. Träden sträcker hotfullt sina taggiga fingrar efter den gyllne skivan.

Men aldrig, aldrig ska de nå den.

III

Ibland, när Anneli ruschar omkring i stugan med kvasten eller står och rör i gröten ser far på henne.

- Du är bra lik mor, säger han. Smal, och så det bruna håret ... Minns du att mor brukade fläta det precis som du?

Det hugger till i Anneli. Visst minns hon mor. Men inte var mor sådan som far säger? Hon hade håret strängt inknutet i en rutig huvudduk. Och hon var inte smal. Nej, mor var oftast rund om magen av barn som var på väg.

Eftersom hon var tvungen att slita hårt på åkern och ute bland djuren, födde hon flera av sina barn för tidigt. Två av dem dog vid födseln. En pojke dog av magsjuka innan han hade hunnit fylla två. En flicka frös ihjäl en vinter.

Sju barn kunde det ha funnits här i stugan. Nu lever tre. Anneli, Tapio och Tuija.

Det var nog inte konstigt att mor ofta var trött och ledsen. Ändå kunde hon inte ha varit särskilt gammal när Anneli var liten.

Anneli slutar röra i grytan och sneglar bort mot far. Hon minns att mor var rädd för honom. Mor, likaväl som barnen.

Gjorde de inte som han ville, bröt han ett ris i skogen. Fast Anneli har varit borta länge har hon inte glömt hur vasst det kunde svida.

Hon lägger ett extra vedträ på elden under grytan.
Röken virvlar mot hennes näsa på väg mot rökhålet i taket.
Hon minns den hemska branden. Nu vet hon äntligen
varför hon sprang rakt ut i skogen och inte upp mot stugan.
Det var ju inte elden hon var rädd för. Det var far!

Far ... Hon är ännu rädd för honom. Men när hon säger
att gröten är färdig, är rösten starkare än förr.